

РЕШЕНИЕ

№ 201

гр. Плевен, 20.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛЕВЕН, II ВЪЗ. ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и седми април през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: ВЕСЕЛА ЛЮБ. САХАТЧИЕВА

Членове: РЕНИ М. СПАРТАНСКА
КРАСИМИР И.. ПЕТРАКИЕВ

като разгледа докладваното от РЕНИ М. СПАРТАНСКА Въззивно гражданско дело № 20224400500230 по описа за 2022 година

Производство по чл. 258 и сл.от ГПК.

С решение на Плевенски Районен съд №198 от 14.02.2022г., постановено по гр.д.№7567/2021г.по описа на същия съд Главна дирекция“Пожарна безопасност и защита на населението“към МВР гр.София , ул. ***** е осъдена да заплати на М. Н. И., ЕГН ***** от гр.Плевен,***** следните суми:-сумата **928,54лв.**,представляваща дължимо допълнително възнаграждение за положен извънреден труд за периода 01.04.2019г.до 10.07.2020г.,получен в резултат на преизчисляване на положен нощен труд, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на депозиране на исковата молба -06.12.2021г. до окончателното изплащане на сумата,както и сумата **168,45лв.**, представляваща обезщетение за забава върху главницата за периода от падежа на всяко плащане до завеждане на исковата молба. С решението на ПРС на основание чл.78 ал.1 ГПК ГД „Пожарна безопасност и защита на населението“ към МВР, гр.София, ***** е осъдена да заплати на М. Н. И.. деловодни разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 300 лв.На основание чл.78, ал.6 от ГПК ГД „Пожарна безопасност и защита на населението“ към МВР, гр.София, ***** е осъдена да заплати по сметка ПРС държавна такса в размер на 50лв.

Срещу така постановеното решение на ПРС е постъпила въззивна жалба от Главна дирекция“Пожарна безопасност и защита на населението“ към МВР София ,представявана от главен комисар Н.Н.-директор чрез старши юрисконсулт С.Н.,като в жалбата са изложени подробни доводи за неправилност и незаконосъобразност на решението.Твърди се,че ПРС неправилно е тълкувал и приложил нормативната уредба , уреждаща прилагането, отчитането и заплащането на нощен труд от държавни служители, чиито служебни правоотношения са уредени от ЗМВР. Въззивникът счита,че основния порок на обжалваното решение е в това,че съдът е допуснал субсидиарно прилагане на НСОПЗ,че приложението на общите правила по ЗДСл.и по КТ е отклонено с чл.187 , ал.9 ЗМВР,която делегира на министъра на вътрешните работи издаването на особен подзаконов нормативен акт. Твърди се,че ищецът е държавен служител по смисъла на чл.142 ал.1,т.1 ЗМВР, че КТ не намира субсидиарно приложение по отношение на държ. служители като цяло и на тези от тях, работещи в МВР,че нито в ЗДСл.,нито в ЗМВР има непряко препращане към нормите на КТ,че във всички случаи , в които законодателят е счел,че материята следва да се уреди от КТ, препращането е пряко чрез посочване на конкретни правни норми,които са цитирани.Въззивникът счита,че в процесния период на осн.чл.179 ал.2 ЗМВР и чл.187 ал.9 ЗМВР са действали издадените от министъра на вътрешните работи две наредби:Наредба №8121з -776 от 29.07.2016г.и сега действащата Наредба №8121з-36 от 07.01.2020г.,в които е уреден реда за организацията и разпределянето на работното време,за неговото отчитане , за компенсирането на работата извън редовното работно време ,режима на дежурство,времето за отдих и почивките на държавните служители в МВР. Посочено е,че тези две наредби,НСОПЗ,както и Наредбата за заплатите на служителите в държ. администрация имат еднакъв предмет на регламентация.Изложени са доводи,че ищецът е държавен служител по смисъла на чл.142 ал.1,т.1 ЗМВР и неговото правоотношение с ответника се определя от нормите на ЗМВР и издадените въз основа него наредби,които са специални спрямо ЗДСл. и спрямо КТ.Твърди се,че за разлика от КТ, който ограничава нощния труд до 7 часа дневно,такова ограничение не е предвидено в ЗМВР,в който нормалната продължителност на работното време през деня, съвпада с продължителността на работното време през нощта-8 часа,като е направено разграничение между разпоредбите на чл.143

ал.2 КТ относно извънредния труд и тези на чл.187ал.7 ЗМВР при държавните служители в МВР. Въззивникът счита,че тези различия не обуславят извода за неравностойно третиране на държавните служители по ЗМВР спрямо работниците и служителите по КТ,както неправилно е приел ПРС. Изложени са подробни съображения ,че редът за полагане, отчитане и заплащане на нощен или извънреден труд е изрично уреден в ЗМВР и препращане към КТ по тези елементи на служебните правоотношения на служителите няма.Твърди се,че неправилно ЧРС е приел,че следва субсидиарно да бъде приложена НСОПЗ, поради наличие на празнота в правната уредба,че не е налице празнота в правната уредба, а специална нормативна уредба,относима към служебното правоотношение на ищеца, чийто елементи са уредени от ЗМВР и подзаконовата нормативна уредба.За държавните служители, чиито служебни правоотношения са уредени от ЗМВР, какъвто е ищецът, когато положеният нощен труд е в рамките на 8-часова продължителност, той не се трансформира в дневен такъв, а се заплаща съгласно заповед на Министъра на вътрешните работи по 0,25 лв. на час. Налице е специална нормативна уредба по отношение отчитането и заплащането на нощния труд в МВР и следователно, не може да намерят приложение разпоредбите на НСОПЗ. На следващо място, съдът не мотивира извода си, че при преизчисляване на положените от служителите на МВР часове нощен труд в дневен, на ищеца се дължи заплащане като извънреден труд. Дори и при прилагането на общите трудови норми, на чието съдържание ищецът се позовава, за да обоснове претенцията си е недопустимо преизчисляването на часовете нощен труд с коефициент 1,143 да служи за генериране на извънреден труд. Да се извърши преизчисляване на часовете нощен труд към дневни такива с коефициента, посочен от ищеца и получен от съотношението на продължителността на дневния труд и продължителността на нощния труд, регламентиран в КТ и приложима за лица, работещи по трудово правоотношение би означавало с неприложим към материята подзаконов акт да бъде дерогирано действието на законовата норма на чл.187 ал.3 от ЗМВР, която регламентира специалната 8-часова продължителност на нощния труд за лицата, назначени по ЗМВР и работещи на смени, което е недопустимо и противоречи с принципа на йерархия на нормативните актове.Изложени са доводи,че въззивникът вече е изпълнил задължението си и е изплатил изцяло и своевременно положения от ищеца

нощен труд. Твърди се,че ПРС не е мотивирал извода си,че при преизчисляване на положените от служителите на МВР часове нощен труд в дневен,на ищеца се дължи заплащане като за извънреден труд,че след като е установено,че ищецът е полагал нощен труд , съдът е постановил решение че му се дължи извънреден труд.В жалбата въззивникът се позовава на постановеното решение на Съда на Европейския съюз от 24.02.2022г. по дело C-262/20г., образувано по преюдициално запитване от Районен съд Луковит. В заключение моли Окръжния съд да отмени изцяло обжалваното решение на ПРС като неправилно. Претендират се и направените по делото разноски за юрисконсултско възнаграждение,съгласно представен списък по чл.80 ГПК. В съдебното заседание на 27.04.2022г.не се яви представител на въззивника. От ГД“ПБЗН“към МВР София чрез ст.юрисконсулт С.Н. е депозирано становище за разглеждане на делото в отсъствие на представител на въззивника,в което са изложени подробни доводи и съображения по съществуването на спора.

Въззиваемият М. Н. И.. чрез своя пълномощник адвокат В. П. от ПАК е депозирал писмен отговор в срока по чл.263 ал.1 ГПК,в който взема становище,че въззивната жалба е неоснователна, а обжалваното решение на ПРС като правилно и законосъобразно следва да бъде потвърдено.В отговора са изложени подробни съображения за неоснователност на въззивната жалба,като се твърди,че за процесния период е действала Наредба №8121з-776/29. 07. 2016г.на министъра на вътрешните работи за организацията и разпределяне на работното време, неговото отчитане, за компенсирането на работата на държавните служители, извън редовното работно време в сила от 02.08.2016 г., като в тази Наредба липсва изрична регламентация за преизчисляване на нощния труд в дневен.Посочено е,че цитираната наредба е отменена изцяло с решение на ВАС №16766/10. 12. 2019г. по адм. д. №8601/2019г.,петчленен състав,1 колегия,като в мотивите на решението ВАС е констатирал толкова нарушения и несъответствия с европейското законодателство,че е отменил изцяло наредбата,което обуславя извод за приложимост на нормите,въз основа на които е предявен иска. Изложени са доводи,че чл.9,ал.2 НСОПЗ намира приложение по отношение на държавните служители в МВР,че липсва забрана за преобразуване на часовете положен нощен труд с коефициент 1,143 по отношение на полицейските служители ,а и би била противоконституционна ,тъй като би поставила служителите на

МВР в по-неблагоприятно положение от др. държавни служители.Твърди се,че в разпоредбата на чл.187 ал.3,изр.последно ЗМВР не е указана нормалната продължителност на нощния труд ,а е въведена възможност за полагане на нощен труд в часовете между 22.00часа и 06.00часа.Изложени са доводи,че празнотата в наредбите от 2015г.и 2016г. относно нормата на чл.31 ал.2 от Наредбата от 2014г./отм./обуславя субсидиарното приложение на чл.9 ал.2 НСОПЗ за превръщане на нощните часове в дневни с коефициент 1,143 , равен на отношението между минималната продължителност на дневното и нощното работно време, установено за подневно отчитане на работното време за съответното работно място. Въззиваемият се позовава и на чл.46 ЗНА. Изложени са доводи,че по отношение на държавните служители, работещи в структурите на МВР следва да намери приложение чл.9 ал.2 НСОПЗ,че в противен случай, служителите на МВР ще бъдат поставени в по-неблагоприятно положение в сравнение с другите държавни служители, досежно заплащането на допълнителни възнаграждения,като се излагат доводи,че международно-правните актове по които РБ е страна,също не допускат подобно различно третиране на гражданите по отношение правото им на труд.В тази насока са изложени подробни съображения.В писмения отговор е цитирано постановеното решение на Съда на Европейския съюз от 24.02.2022г.по дело С-262/2020г.,като въззиваемият счита ,че в контекста на европейското съдебно решение ,разликата в третирането на работниците от публичния и частния сектор е допустима,ако се основава на обективен и разумен критерий,тоест е свързана с допустима от закона цел на посоченото законодателство и е съразмерна на тази цел.Според СЕС такава цел,обективен и разумен критерий липсва ,тъй като не са приети аргументите ,изложени от ГД“ПБЗН“и съдът се е мотивирал защо не приема тези аргументи. Изложени са доводи,че претенцията на ищеца е съобразена с изменението на ЗМВР /ДВ бр.60/07.07.2020г.,в сила от 11.07.2020г.и до този период е изчислено дължимото допълнително възнаграждение за положен извънреден труд , вследствие на преобразуването на нощен към дневен труд.В заключение моли Окръжния съд да постанови решение,с което обжалваното решение на Плевенски РС да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно. Претендират се и разноски за въззивната инстанция в размер на 300лв.за адвокатско възнаграждение.В съдебното заседание на 27.04.2022г. въззиваемият чрез своя пълномощник адвокат В. П. от ПАК взема

становище,че въззивната жалба е неоснователна по изложените в писмения отговор съображения.Подробни доводи в тази насока са посочени и в депозираните от пълномощника писмени бележки.

Окръжният съд като прецени изложените във въззивната жалба оплаквания, становищата на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено следното:

Въззивната жалба е подадена в срока по чл.259 ал.1 ГПК от надлежна страна,срещу подлежащ на обжалване съдебен акт,поради което е допустима.Разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Безспорно между страните е,че за процесния период 01.04.2019г.-10.07.2020г. ищецът М. Н. И. е заемал длъжността „Водач на специален автомобил I степен“-пожарникар в Районна служба „Пожарна безопасност и защита на населението“ гр.Плевен към ГД“ПБЗН“,МВР гр.София.Няма спор,че между страните е възникнало служебно правоотношение.Трудовата си дейност ищецът е осъществявал по утвърдени графици и протоколи при режим на труд на смени ,с продължителност 12 /24 часа,като е полагал труд и през нощта за времето от 22.00.до 06.00ч.,а работното време е изчислявано сумарно ,съгласно чл.187 ал.3 от ЗМВР.

В исковата си молба,ищецът твърди, че за процесния период е положил общо 800 часа нощен труд ,които следва да бъдат преизчислени с коефициент от 1,143 ,съгласно чл.9 ал.2 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата за преобразуване на нощния труд към дневен труд и възлиза на 914,40 часа,което води до разлика от 114,40 часа,представляващи извънреден труд.Съобразно заплата ищецът претендира ,че му се дължи допълнително възнаграждение за този извънреден труд в размер на 915,20лв. за периода 01.04.2019г.-10.07.2020г.,ведно със законна лихва върху сумата , считано от датата на завеждане на ИМ -06.12.2021г.до окончателното й изплащане.На осн.чл.86 ЗЗД се претендира лихва за забава върху главницата в размер на 100лв.

В хода на съдебното дирене пред ПРС са събрани писмени доказателства. С писмения си отговор по чл.131 ГПК ответникът ГД“ПБЗН“ е представил Таблица №1 с изчисления /лист 20 от гр.д.№7567/2021г.по описа на ПРС/,съгласно която за процесния период ищецът е положил общо 776 часа нощен труд, които преизчислени с коефициент 1,143 възлизат на 887 часа

или се получава разлика от 111 часа/претендирани като извънреден труд/. При средна часова ставка за извънреден труд 8,04 лева/час за 2019г. и 8,81 лева/час за 2020г., brutното възнаграждение за положен извънреден труд, изчислено с увеличение 50% за извънреден труд възлиза на сумата 928,54 лв. Съгласно същата таблица лихвата за забава върху главницата за периода от първо число на месеца, следващ тримесечието, за което се отнася до датата на ИМ-06.12.2021г. е изчислена в размер на 168,45 лв. За съдебното заседание на 31.01.2022г. пред ПРС ищецът чрез своя пълномощник адвокат В. П. от ПАК е депозирал молба, с която е заявено, че не възразява и приема направените от ответника в табличен вид изчисления на дължимите суми-главница и лихва, поради което със същата е оттеглил искането си за назначаване на счетоводна експертиза. В същото съдебно заседание съдът на основание чл.214 ал.1 ГПК е допуснал изменение на предявените искове, като искът за главницата с правно основание чл.178, ал.1, т.3 във вр.чл.179 ал.1 ЗМВР се счита предявен за сумата **928,54лв.**, вместо първоначално посочената сума от 915,20лв., а искът по чл.86 ЗЗД, претендирано обезщетение за забава се счита предявен за сумата **168,45лв.**, вместо първоначално посочената сума от 100лв.

Плевенски РС е уважил изцяло така предявените искове до горепосочените размери, като е приел, че следва да бъде приложен чл.9 ал.2 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата, като разпоредбите на тази Наредба следва да бъдат приложени по аналогия и по отношение на лицата със служебно правоотношение в МВР, поради празнота в правната уредба. Позовал се е на утвърдените принципи в Конституцията на РБ за правото на труд и неговото заплащане, равенство на лицата, предоставящи наемен труд, без оглед на спецификите в правоотношението. Независимо от обстоятелството, че липсва изрична регламентация в специалната уредба, РС е приел, че положения от ищеца в рамките на дежурство нощен труд следва да бъде приравнен на дневно работно време със съответния коефициент от 1,143. Изложените от ПРС доводи относно приложението на чл.9 ал.2 от НСОПЗ за преизчисляване на положения нощен труд от ищеца към дневен труд с прилагане на коефициент от 1,143 изцяло се споделят от въззивната инстанция.

Нормите на чл.9 ал.2 НСОПЗ и на чл.8 от НСОПЗ се прилагат

едновременно,респ.при сумарно изчисляване на работното време нощните часове се превръщат в дневни с коефициент 1,143 и за същите тези нощни часове се заплаща допълнително трудово възнаграждение за нощен труд по 0,25лв./час.

Съгласно чл.176 от ЗМВР brutното месечно възнаграждение на държавните служители, работещи в МВР се състои от основно месечно възнаграждение и допълнителни възнаграждения. Допълнителното възнаграждение и неговото заплащане изрично е предвидено в чл.178 ал.1 т.3 от ЗМВР.Съгласно чл.143 от КТ извънреден е трудът, който се полага по разпореждане или със знанието и без противопоставянето на работодателя или на съответния ръководител от работника или служителя, извън установеното за него работно време. В чл.144 от КТ е предвидено, че по изключение се допуска полагането на извънреден труд в изрично определени случаи, като т.2 на чл.144 от КТ позволява полагането на извънреден труд от служители на МВР при изрично посочени случаи. Нормалната продължителност на работното време от държавните служители в МВР е 8 часа дневно и 40 часа седмично при 5-дневна работна седмица – чл.187 ал.1 от ЗМВР. Работното време на държавните служители се изчислява в работни дни – подневно, а за работещите на 8, 12 или 24-часови смени – сумарно за тримесечен период. При работа на смени е възможно полагане на труд и през нощта между 22,00 часа и 06,00 часа, като работните часове не следва да надвишават средно 8 часа за всеки 24-часов период.Работата извън редовното работно време до 280 часа годишно се компенсира с възнаграждение за извънреден труд за отработени до 70 часа на тримесечен период – за служителите, работещи на смени, чрез заплащане на 50 на сто увеличение върху основното месечно възнаграждение – чл.187 ал.5 т.2 и ал.6 от ЗМВР.

Съгласно чл.187 ал.9 ЗМВР редът за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата на държавните служители извън редовното работно време, режимът на дежурство,времето за отдих и почивките за държавните служители се определят с наредба на министъра на вътрешните работи.В съответствие със законовата делегация в цитираната разпоредба от министъра на вътрешните работи са издадени последователно Наредба № 8121з-407/11.08.2014г., Наредба № 8121з-592/25.05.2015г. и Наредба № 8121з-776/29.07.2016г.

Текстовете на чл.3, ал.3 и в трите наредби са идентични и предвиждат , че за държавните служители в МВР е възможно полагането на труд през нощта за периода от 22,00 часа до 06,00 часа.Само в първата Наредба от 11.08.2014г.-чл.31 ал.2 е предвидено,че при сумарно отчитане на отработеното време,общия брой часове положен нощен труд следва да се умножи по 0,143.В останалите две Наредби от 2015г и от 2016г. липсва изрично правило, аналогично на чл.31 ал.2 от Наредбата от 2014г.за преизчисляване на часовете положен нощен труд със съответен коефициент.За процесния период 01.04.2019г.-10.07.2020г.са действали Наредба № 8121з-776/29.07.2016г.и Наредба № 8121з-36/07.01. 2020г. Към настоящия момент с решение на петчленен състав на ВАС №16766/10. 12. 2019г.по адм.д. №8601/2019г. е отменена Наредба № 8121з-776 от 29.07.2016 г. на министъра на вътрешните работи, в частта относно голяма част от текстовете.

При липсата на специално правило, което да определя методологията за превръщането на отработените нощни часове в дневни, при сумирано изчисляване на работното време по отношение на държавните служители в МВР,нормативната празнота следва да се преодолее чрез субсидиарно приложение на чл.9 ал.2 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата.Окръжният съд не споделя направеното от въззивника-ответник възражение,че НСОПЗ е неприложима в конкретната хипотеза. Съгласно чл.67,ал.3 от Закона за държ.служител,който също намира субсидиарно приложение по отношение на ЗМВР,размерите на допълнителните възнаграждения по ал.7,т.1-5,както и редът за получаването им се определят с наредба на МС и не могат да бъдат по-ниски от определените в трудовото законодателство.В този смисъл НСОПЗ като наредба от общото трудово законодателство намира приложение,след като в др . специални подзаконови нормативни актове издадени по ЗДСл.или ЗМВР са налице празноти или са предвидени по-неблагоприятни разпоредби относно условията и размерите на допълнителните възнаграждения и редът за получаването им.В този смисъл, правилни са изводите на ПРС относно основателността на исковата претенция.

Тази непълнота в нормативната уредба е преодоляна едва с измененията на чл.187 ЗМВР и приетата нова ал.4/ДВ бр.60 от 07.07.2020г.,в сила от 11.07.2020г./,съгласно която при сумирано изчисляване на работното време

нощните часове се превръщат в дневни с коефициент, равен на отношението между нормалната продължителност на дневното работно време към нормалната продължителност на работното време през нощта по ал. 1. Видно е, че новата разпоредба на чл. 187 ал. 4 ЗМВР възпроизвежда текста на чл. 9 ал. 2 НСОПЗ. За процесния период 01.04.2019г. до 10.07.2020г., т.е. до влизане в сила на новата разпоредба на чл. 187 ал. 4 ЗМВР, приложение следва да намери чл. 9 ал. 2 НСОПЗ.

Към настоящия момент е постановено решение на Съда на Европейския съюз от 24.02.2022г. по дело №С-262/2020г., образувано по преюдициално запитване от РС Луковит по гражданско дело с идентичен предмет. В решението на СЕС е прието, че чл. 8 и чл. 12, буква „а“ от Директива 2003/88/ЕО на Европейския парламент и Съвета от 04.11.2004г. следва да се тълкуват в смисъл, че не налагат да се приема национална правна уредба, която да предвижда, че нормалната продължителност на нощния труд за работниците от публичния сектор като полицаите и пожарникарите е по-кратка от предвидената за тях нормална продължителност на труда през деня. При всички случаи в полза на такива работници трябва да има др. мерки за защита под формата на продължителност на работното време, заплащане, обезщетения или сходни придобивки, които да позволяват да се компенсира особената тежест на полагания от тях нощен труд. В т. 2 от решението на СЕС е прието, че членове 20 и 31 от Хартата на основните права на ЕС трябва да се тълкуват в смисъл, че допускат определената в законодателството на държава членка нормална продължителност на нощния труд от седем часа за работниците от частния сектор да не се прилага за работниците от публичния сектор, вкл. за полицаите и пожарникарите, ако такава разлика в третирането се основава на обективен и разумен критерий, тоест е свързана с допустима от закона цел на посоченото законодателство и е съразмерна на тази цел. СЕС се е мотивирал, защото не приема изложените аргументи от правен и икономически порядък, съответно е прието, че тези съображения не могат сами по себе си да представляват цел от общ интерес. В решението на СЕС е посочено, че ако не е основана на такъв обективен и разумен критерий, всяка разлика в третирането, която разпоредбите на националното право в областта на нощния труд въвеждат по отношение на различни категории работници, намиращи се в сходно положение, би била несъвместима с правото на Съюза, което налага в този

случай националният съд да тълкува националното право с оглед текста и целта на съответната разпоредба на първичното право.

По изложените съображения ,Окръжният съд приема,че искът с правно осн.чл.178 ал.1т.3 във вр.чл.179 ал.1 ЗМВР е основателен и доказан за сумата 928,54лв.,представляваща възнаграждение за извънреден труд,вследствие преобразуване на нощен към дневен труд с коефициент 1,143 за процесния период 01.04.2019г.-10.07.2020г.Върху сумата се дължи и законна лихва от датата на завеждане на ИМ-06.12.2021г.до окончателното ѝ изплащане. Основателен е и искът с правно основание чл.86 ал.1 ЗЗД.Възнаграждението за извънреден труд е част от задължението за заплащане на трудово възнаграждение, а ответникът е изпаднал в забава след изтичането на срока, в който е следвало да заплати дължимото се възнаграждение ,в случая за периода от първо число на месеца, следващ тримесечието, за което се дължи, до датата на исковата молба.Лихвата за забава за този период е в размер на 168,45 лв.

След като е стигнал до същите правни изводи , Плевенски РС е постановил едно правилно и законосъобразно решение,което на основание чл.271 ал.1 ГПК следва да бъде изцяло потвърдено.

При този изход на процеса и на основание чл.78 ал.3 ГПК въззивникът следва да заплати на въззиваемия направените деловодни разноси за настоящата инстанция в размер на 300лв.за адвокатско възнаграждение,което видно от договора за правна защита е изплатено изцяло в брой.

Водим от горното , Окръжният съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА на осн.чл.271 ал.1 ГПК решението на Плевенски Районен съд,IV-ти гр.с.№198 от 14.02.2022г.,постановено по гр.д. №7567/2021г.по описа на същия съд.

ОСЪЖДА на основание чл.78 ал.3 ГПК Главна дирекция“Пожарна безопасност и защита на населението“към МВР София , ***** представлявана от гл.комисар Н.Н.-директор ДА ЗАПЛАТИ на М.Н. И., ЕГН ***** от гр.Плевен, ***** ,със съдебен адрес за призоваване: адвокат В. П. от ПАК,гр.Плевен, ***** деловодни разноси за въззивната инстанция

в размер на **300лв.**

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване,
съгласно чл.280,ал.3,т.1 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____